

und 1899, 1900. — Rapport sommaire sur le cratère d'asphalte, situé à Maratho, 1906. — Περί τοῦ ἄν ἐπικερδεῖς ἢ ζημιώδεις αἱ ἰσπανικὰ κάμινοι τῶν μεταλλουργείων Λαυρίου («Ἀθηναῖος») 1877. — Πραγματεία περὶ μεταλλουργείων, μεταλλείων, ὀρυχείων καὶ λατομείων (Γεν. ἐτῆς. ὁδῆγ. Ἑλλάδος) 1887. — Περί τοῦ ἡλίου («Προμηθεύς») 1890. — Ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Τέμπη ἐκδρομὴ τῶν τελειοφοίτων πολιτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανουργῶν. (Ἐπιστ. δημοσιευμ. Πολυτεχν.) 1904. — Τὸ πλουτολογικὸν τῆς Ἑλλάδος μέλλον (αὐτ.) 1905. — Ὁ χρυσὸς (Παράρτ. ἐφ. «Ἀθῆναι») 1906. — Ἡ βαρυτίνη τῆς Μήλου (ἐφ. «Ἀθῆναι») 1911. Οἱ κύριοι Ν Γ. Πολίτης καὶ Σ. Π. Λάμπρος ὡς κριταὶ τῆς Γεωγραφίας μου, 1895. — Ἡ γεωγραφικὴ ἐπιστήμη ὡς διδακτικὸν μάθημα 1902. — Die Eruption der Pechquellen von Keri in Zante, 1896. — Die Erdbeben in Griechenland u. Turkei im Jahre 1890, 1891. — Die Erdbeben in Griechenland u. Turkei im Jahre 1891, 1892. — Γεωλογικὴ διαμόρφωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους, 1890. — Ὁ μέγας τῆς Λοκρίδος σεισμὸς κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1894, 1895. — Φυσικὴ Γεωγραφία Θράκης, 1897. — Τὰ πόσιμα ὕδατα τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ γεωλ. καὶ μεταλλευτ. ἑποψίν, 1899. — Γεωλογικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς χώρας, 1901 (πρυτ. λόγος). Τὸ πλουτολογικὸν μέλλον τῆς Ἑλλάδος, 1905. — Περί γαλιητίου, 1875. — Περί Σαχάρας, 1877. — Περί θείου τῆς Σικελίας, 1878. — Περί παραφίνης καὶ πετρελαίου, 1878. — Ἡφαιστειοχημικὰ ἔρευναι Albert Brun, 1909. — Διάττοντες ἀστέρες καὶ μετεωρίται, (Ἐπιστ. Ἡχώ) 1910. — Στοιχεῖα Ὀρυκτολογίας τόμ. 1-2, 1893, 1894. — Στοιχεῖα Γεωλογίας τόμ. 1-2 1893-1894. — Ὀρυκτολογικὸς ὁδηγός, ἦτοι πίνακες ὀρυκτογνωστικοί, 1896. — Γεωγραφία φυσικὴ καὶ πολιτικὴ (δι' ἑλλ. σχολεῖα καὶ παρθεναγ.) 1909. — Ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν πρακτικῶν γνώσεων, 1896. — Ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ («Προμηθεύς») 1890-1892. Ἐγραψεν ἐπίσης τὸ μεταλλευτικὸν διήγημα: «Ἡ παρθένος τῆς Φαλούνης» ἐν τῷ Μηνιαίῳ Παραρτήματι τῆς ἐφημ. «Ἀθῆναι» Ἰανουάρ. 1908, σ. 349.

Δημήτριος Κ. Κοκκίδης (1840-1896). Ἐγ. ἐν Ἀθήναις, ἐκ πατρὸς ἀπὸ Γάνου τῆς Προποντίδος. Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας ἐπὶ Ἀστρονομία τοῦ Πανεπιστημίου Βερολίνου (σπουδάσας, ὡς ὑπότροφος τοῦ Σίνα), ἐργασθεὶς ἐν τῷ αὐτῷ ἀστεροσκοπεῖῳ ὑπὸ τοὺς ἀστρονόμους Enke καὶ Bruhms, καί, σπουδαστὴς ἔπειτα ἐν Παρισίοις, διωρίσθη τὸ 1877 (Ἀπρ. 16) ἕκτακτος καθηγητὴς τῆς Ἀστρονομίας ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ, ἐπίτιμος καθηγητὴς τὸ 1881 (Μαρτ. 30) καὶ τακτικὸς καὶ συγχρόνως ἀστρονόμος τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τὸ 1882 (Νοεμβρ. 8). Ἐδίδαξεν ἐπίσης καὶ Μετεωρολογίαν καὶ Κλιματολογίαν καὶ Δημοτικὴν ἀστρονομίαν καὶ Μαθηματικά. Διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου (1884-1890) ἱδρυσε τοὺς πρώτους ἐν Ἑλλάδι μετεωρολογικοὺς σταθμούς. Διετέλεσεν δ' ἐπίσης καθηγητὴς τῶν ἀνωτάτων μαθηματικῶν, τῆς γεωδαισίας καὶ τῆς ἀστρονομίας εἰς τὴν Στρατ. Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων καὶ τὴν Ναυτικὴν τῶν Δοκίμων¹.

Ἐπιστημονικὰ ἔργασίαι. — Περί τοῦ ἡλίου, 1877. — Περί ἀνακαλύψεως οὐρανίων σωμάτων διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ, 1879. — Περί τῆς περὶ

1. Λογος. Ἀναγνωστὴς 1877, 178, ΜΕΕ. 14.673.

